

MAXIME CHATTAM

SPOLČENÍ NIČEMŮ

Když se nejhorší noční můry stávají realitou

Francií otřese vlna brutálních vražd. Stále stejná značka *e, která se jako cejch objevuje na obětech nebo v jejich blízkosti, ukazuje na sériového vraha – jenže kriminalisté záhy zjišťují, že vraždy probíhají v časové souhře na různých místech Evropy, a pachatelů tedy musí být víc. Jako by propukla epidemie vražedného násilí...

Četnost a brutalita vražd narůstá a policii se s vývojem událostí nedaří držet krok. Stopy zavedou pátrací tým do hloubky temného internetu i k důsledkům zrůdných nacistických projektů. Poradce týmu, zkušený kriminolog Richard Mikelis dobře ví, že násilí je jako droga, a varuje, že tentokrát může jít o nepravděpodobné spiknutí všech vyvrhelů společnosti, které v jejich činech neomezuje lidské cítění.

V knihách Maxima Chattama se v rychlém sledu střídají napínavé, nečekané zápletky a nikdy nic není tak, jak se zdá. A tak se z poklidné situace může vmžiku stát souboj na život a na smrt...

„Spolčení ničemů nabízí sice mlhavou, avšak svým způsobem neodbytnou představu, vycházející z teorie Gaia: co kdyby došlo k novému uspořádání lidské společnosti, v níž by se na vrchol dostali devianti a sérioví vrazi?“

– Le Point

Maxime Chattam

SPOLČENÍ NIČEMŮ

Maxime Chattam

SPOLČENÍ
NIČEMŮ

Přeložil Tomáš Havel

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

La conjuration primitive © Éditions Albin Michel – Paris 2013

Translation © Tomáš Havel, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-512-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-511-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-141-0 (print)

Atmosféra, v níž píšeme a čteme nějakou knihu, je téměř stejně důležitá jako text sám o sobě, proto jsem tento příběh psal obklopený hudbou. Především níže uvedenými soundtracky, které vám pro četbu tohoto románu vřele doporučuji:

Prometheus od Marka Streitenfelda,
Mezi vlky též od Marka Streitenfelda,
Mlčení jehňátek od Howarda Shora.

Mé ženě Faustine

Psát natolik temný příběh obnáší nutnost proplouvat pod černým nebem a nořit se do nepříjemných zón. Abychom lépe pochopili. Člověka a jeho civilizaci. To nejhorší v nás. Abychom mohli o to víc milovat vše ostatní.

Během tohoto mého průzkumu byla Faustine hvězdou, která mi zářila nad hlavou. Večer co večer mi ukazovala cestu zpět, abych se živý a zdravý vrátil do správného přístavu, abych se po cestě neztratil.

Mé hvězdě, jež mne vede hlubinami.

PRVNÍ ČÁST

ON

Člověk tudy jen prochází. To jako by říkaly hory. Mohutný šedý skalní hřeben šrafovaný bílými pruhy, z nichž při každém poryvu větru vzlétaly arabesky sněhového prachu, se tyčil do tisícimetrové výšky, tvořil ostroh závratně převyšující údolí a vesnici La Giettaz nořil do věčného stínu, nehodlaje ustoupit odvěké moci slunce.

Hory svou majestátností dominují zdejší krajině už miliony roků a přinejmenším stejně dlouho tomu tak ještě bude.

Vesnička, uhnížděná mezi dvěma výběžky kamenného obra, byla jen shlukem domečků z cihel, prken a břidlice, vybudovaných na místech, kde kdysi stávaly rozvrzané boudy a chatrče splácané z hlíny a suchého dřeva, kterým každá bouře, každý prudký závan větru, každá zima usilovaly o existenci.

Krajina tu dává najevo, že člověk na zemské kůře pobývá jen dočasně. Že je to jen chabě se držící parazit, po němž brzy zbudou jen otisky jeho civilizace v kamenech. Hory tuto kratičkou existenci na svých bedrech skoro ani nepocítí.

Člověk zatím ve zdejším klidném masivu zanechal jen nepatrnou stopu své pomíjivé přítomnosti v podobě temné stuhy vinoucí se ranním světlem, umně položeného proužku křehkého asfaltu ve svahu, klikatícího se do výšin nad vesnici.

Alexis Timée byl skloněný nad volantem, držel ho jen konečky prstů, vyčuhujícími z rukávů pěřové bundy. Topení ve voze z půjčovny bylo rozbité. Tlustá šála, kterou měl omotanou kolem krku, vypadala jako had snažící se uškrtit svou kořist. S každým vydechnutím se v kabině vozu objevila prchavá příšera a okamžitě se zase rozplynula. Alexis nerad řídil v horách. Alpy tedy z tohoto hlediska neřadil ke svým potěšením.

Malý vůz Opel Corsa zpomalil před prudkou zatáčkou, potom znovu nabral rychlost, postupně zdolával svah s každou projetou serpentinou. Alexis řídil dost rychle, nechával kvílet motor, rychlosti řadil později, než by měl, jako by už chtěl být co nejdál od La Giettaz. Začátkem října v těchto výškách naštěstí ještě nenasněžilo.

Na chvíli ulpěl očima na obálce z tvrdého papíru, která v zatáčkách klouzala po sedadle spolujezdce. Výrazný, černým fixem napsaný symbol *e na rudém papíru přitahoval jeho pohled.

Rudá jako krev, napadlo okamžitě Alexise.

Ted' není vhodná chvíle na takový úvahy!

Bylo vhodnější soustředit se na cestu. Pokud mu vesničané poradili správně, odbočka ke statku už nemůže být daleko.

V zatáčce o něco výš odbočovala cesta mezi smrky, označovala ji dřevěná, drsným podnebím omšelá směrovka. Přese všechno se z ní dalo vyčíst „La Mongette“.

Alexis byl skoro u cíle.

Corsa vjela do vyjetých kolejí plných kamenů, s kolébáním se úvozem vnořila do lesa ve svahu a po chvíli vyjela na paseku zastavěnou starými kamennými budovami statku.

Alexis projel kolem chléva a zaparkoval vedle starodávného džípu.

Než vystoupil, rozhlédl se po okolí.

Nic nerušilo zdejší klid. Větve ohromných jehličnanů se ani nehnyly. Ani stopy po nějakém životě.

Vtom sebou Alexis trhnul, na kapotě vozu mu přistála ohromná kavka. Pták popošel o dva kroky a s otevřeným zobákem natočil hlavu, jako by si chtěl mladého muže prohlédnout svým černým okem. Jako by ho zaujala pára, která šla četníkovi od úst. Načež se, stejně nenadále jako přiletěl, vznesl a usadil vysoko ve větvích.

Alexis vzal červenou obálku a vystoupil do zimy.

Z komína vycházel hustý dým. Aspoň někoho tu najde.

Zahlédl, jak kdosi poodhrnul a zase vrátil zpět záclonu, chvílku nato mu vyšel vstříc na zápraží muž.

Bylo mu k padesáti, měl holou lebku a téměř průzračné šedozelené oči – Alexis ho okamžitě poznal.

Richard Mikelis.

Postavu však měl mnohem hranatější než na dostupných fotografiích. Jako dřevorubec.

„Vy jedete kvůli tomu doučování matiky?“ zeptal se; rozvážný hluboký hlas jako by přitom vycházel až odkudsi z hlubin země.

„Prosím?“ zeptal se Alexis zmateně.

„Doučování pro Sachu, mou dceru, jste to vy?“

Alexis si uvědomil, že je v civilu, nepatrně zavrtěl hlavou a podal mu ruku.

Mikelis ji stiskl, měl mozolnatou dlaň, poměrně štíhlé prsty, které přesto drtily Alexisovi klouby.

„Jsem rotmistr Alexis Timée z oddělení vyšetřování četnického sboru v Paříži. Měl byste pro mě chvílku času?“

Mikelis se zničehonic napružil a ostře se na Alexise zadíval. Vnořil se pohledem mladému četníkovi do očí, ten měl nepříjemný pocit, že jím projel a znehybnil ho řeznický hák. Ten pohled ho hypnotizoval. Richard Mikelis byl jako magnetizér.

„Jde o mou manželku?“ zeptal se, aniž by mrknul.

„Ne, ne, nebojte, nejedná se o nic osobního. Je to... taková trochu složitá věc, pustil byste mě dál, abych vám to vyložil?“

„Ale víte, že už pro policii ani četníky nedělám?“

„Ano, říkali mi to.“

„Tak co tady chcete?“

„Potřebuju s vámi mluvit.“

Richard Mikelis si založil paže na prsou, pod přiléhavým oblečením se rýsovaly mohutné svaly. Měl na sobě jen tričko a vlněný svetr, ale nezdálo se, že by mu byla zima.

„Jedu za vámi až z Paříže,“ snažil se ho přesvědčit Alexis.

„Už nekonzultuju. Měl jste předem zavolat, ušetřil byste si cestu. Bohužel.“

„Věděl jsem, že po telefonu byste mě odmítl. Proto jsem vám přivezl tohle.“

Alexis ukázal červenou obálku.

Zornice obkroužené šedozelenými terči se stočily ke spisu.

„Mám dojem, že jste to nepochopil, mladý muži: odešel jsem do důchodu.“

„Jste nejlepší kriminolog u nás, ne-li v celé Evropě. Potřeboval bych znát váš názor. Je to hodně důležité. Věřte, že bych vás jinak neobtěžoval. Nechte si jenom ukázat, co je v tom spisu.“

Richard Mikelis se zhluboka nadýchl, nijak nezakrýval podráždění.

„Zbytečně mě otravujete, chlapče. Už to nedělám a vy jenom ztrácíte čas.“

Otočil se zády a chystal se jít dovnitř, Alexis za ním ještě křikl: „Vím, že jste toho nechal, abyste mohl být s rodinou, věnovat se jí, ale my nevíme, jak dál! Potřebujeme nějaký názor zvenčí, jde o vážnou věc! Potřebuju jen pár minut, nechci po vás, abyste se vrátil do služby, jde mi jen o váš názor...“

Mikelis se zastavil, otočil se a znovu se zadíval na Alexise.

„Udělat si názor není otázka několika minut, takhle to nefunguje.“

„Můžu vám to tady nechat, podíváte se na to, kdy budete chtít, jak vám bude vyhovovat. A pak mi třeba zavo...“

Mikelis napřáhl ruku před sebe, aby Alexise zarazil.

„Odešel jsem do důchodu, protože tahle práce člověka žere zevnitř. Aby člověk porozuměl násilí, musí ho nasát do sebe a ono se v něm pomalu rozlézá, nakazí mu celý systém myšlení, zabarví jeho pocity, ovlivní jeho představy, je to zkrátka strašný svinstvo, chápete? A já nechci vychovávat svoje děti s takovými myšlenkami v hlavě.“

Alexis vážně přisvědčil.

„Násilí je nakažlivé. Tak či onak,“ řekl.

Mikelis se na něj zkoumavě zadíval, téměř bezbarvý pohled Alexise vyvedl z míry.

„Ano, je nakažlivé,“ potvrdil Mikelis tiše.

Četník zamával spisem před sebou.

„A právě o to jde. Čelíme epidemii. Nic takového tu zatím nebylo. A vy jste jediný znalec, který by nám mohl pomoci.“

„Ne, nejsem jediný, líp se informujte, mladý muži. Ti ostatní budou, na rozdíl ode mě, nadšení, že vám můžou být užiteční.“

„Bude to nad jejich síly, jako nad ty naše.“

Mikelis si povzdechl, rozhovor ho unavoval.

„Jde skutečně o moc vážnou věc,“ naléhal Alexis zoufale.

„A z čeho usuzujete, že jsem povolanejší než někdo jiný?“

„Z toho, co máte za sebou. Z vašich expertiz. Jste ten nejlepší. Nejste jenom chodící encyklopedie kriminalistiky, ale máte na zločin čich, dokážete ho pochopit, mluvit

jeho jazykem. Přečetl jsem o vás úplně všechno. To já jsem přesvědčil velitele, aby mi dovolil požádat vás o pomoc.“

„Moc mě to mrzí, ale ani lichotkami si nepomůžete.“

„Sázím na vaši zvědavost,“ odpověděl Alexis pohotově. „To, co vám můžu ukázat, jste ještě nikdy nikde neviděl.“

Cítil se jako v horečce, chyběla mu jistota v hlase. Sebral všechny síly, zhluboka se nadechl a dodal: „Nejsme v koncích kvůli tomu, že se jedná o něco nevídaného, ale protože nás to přesahuje.“

Mikelis zneklidněně sklonil hlavu. Chvilku mlčel. Kavka všechno sledovala ze své větve. Dlouze, výsměšně zakrákala a vzlétla směrem nad údolí.

„Jestli četník přizná, že je v koncích, tak to na tom musíte být fakt blbě,“ řekl konečně Mikelis. „Žena se vrátí na oběd, chci, abyste do té doby byl pryč.“

Uhnul a naznačil Alexisovi, aby šel dál.

„Máte necelou hodinu.“

2.

Richard Mikelis postavil dva šálky horké kávy na červeno-bíle kostkovaný vikslajvantový ubrus.

V krbu praskal oheň, zatím ještě nepřehlušil vůni topinek vznášející se z kuchyně.

Alexis si z prahu obýváku prohlížel dlouhou místnost zařízenou obstarožním nábytkem, vyzdobenou spoustou rodinných fotografií, pověšených v rámečcích na stěnách. Richard Mikelis s dětmi, bráška se sestřičkou, opálená bruneta s dlouhými kučeravými vlasy. Pořízené byly všude možně. Na lyžích, na pláži, v Disneylandu, v lese, při rodinných oslavách, desítky snímků, které mají připomínat prožité chvíle štěstí.

„To jsou moje totemy,“ řekl Mikelis za jeho zády.

„Prosím?“

„Prohlížíte si fotky, ne? Jsou to moje totemy. Chrání mě před zlými duchy. Tady mám svůj úkryt, svoje hnízdo. Posadte se.“

Přistrčil šálek kávy před četníka.

„Vypadá to, že je vám tu dobře.“

„Vůbec nelituju, že jsem v důchodu, jestli narážíte na tohle,“ odpověděl pohotově Mikelis. „Tady v horách a mezi svými přicházím znovu ke klidu. A nehodlám sem tahat přeludy z minulosti. Proto mi v rychlosti řekněte, o co jde, abyste ukojil mou zvědavost a aby váš velitel věděl, že jsem si vás vyslechl, ale nemohl jsem pro vás nic udělat. Potom se vrátíte dolů na vlak a všem vzkážete, že

ani kvůli tomu nejhoršímu případu se Mikelis nevrátí do služby. Poslouchám vás.“

Alexis objímal prsty horký hrnek, polkl a chtěl sáhnout po červené obálce, jenže Mikelis mu v tom ostrým hlasem zabránil.

„Nechci vidět žádné fotky ani žádná hlášení. Chci to slyšet od vás. Vašimi slovy.“

Četník zvolna přikývl. Napřímil se na lavici, několikrát mu zapraskalo mezi obratli. Přemítal o tom, čím začne.

„Začněte od toho nejpodstatnějšího,“ pomohl mu Mikelis hlubokým hlasem, jako by mu četl v myšlenkách.

Alexis se rozhodl odvyprávět události chronologicky.

„První oběť byla nalezena na břehu Marny, pár desítek kilometrů východně od Paříže, v departementu Seine-et-Marne, nedaleko vesnice Annet.“

„První oběť, takže jde o sériového vraha?“

Alexis kývl hlavou.

„Koncem června. Byla... moc ošklivě zřízená. Ale ne kvůli tomu, že by se tělo našlo ve vodě, nebylo v ní. Neslo stopy týrání. Mučení, znásilnění, vrchol všeho. Známký mnohačetného škrčení, které se překrývaly. Zpočátku si soudní lékař myslel, že se vrahovi nedařilo oběť uškrtit, že se mu to povedlo až napotřetí, napočtvrté. Jenže tělo neslo i charakteristické stopy po resuscitaci – hematomy v oblasti hrudní kosti, oděrky na nose a tak dále. Ten chlap ji zjevně mučil, znásilňoval a škrtil, dokud nepřestala dýchat. Pak ji znovu přiváděl k životu. Udělal to několikrát, až se mu ji už nepodařilo znovu oživit. Jmenovala se Cl...“

„Jména vynechte. Dál.“

Alexise to trochu vyvedlo z míry, olízl si rty a pokračoval: „Druhou oběť našli v lese, západně od Paříže, nedaleko Port-Marly v Yvelinnes, začátkem srpna. Znovu šlo o ženu, tentokrát o něco starší, třiatřicet let. Stejně stopy